

No i Sí

Prefaci

Introducció

La Malaltia Irreal

La Ciència del Guariment-Ment

És la Ciència Cristiana del Mateix Llinatge que l'Espiritualisme o la Teosofia?

Ve la Ciència Cristiana de Baix i no de Dalt?

És la Ciència Cristiana Panteista?

És Blasfema la Ciència Cristiana?

Hi ha una Deïtat Personal?

Hi ha un Dimoni Personal?

És l'Home una Persona?

L'Home Té una Ànima?

És el Pecat Perdonat?

Hi ha una Tal Cosa com el Pecat?

Hi ha Expiació sense Sacrifici?

No hi ha Pregària d'Intercessió?

Els Cristians s'Haurien de Malfiar de la Ciència Cristiana?

Prefaci

El propòsit de cada edició d'aquest fulletó ha estat no pas el d'afavorir una classe sortosa, ans d'acord amb l'admonició de l'apòstol, el de “reprovar, blasmar i exhortar,” i pel poder i l'esperit d'autosacrifici de l'Amor esmenar tant l'error involuntari com el voluntari.

Havent-ne retocat el llenguatge, la importància d'aquesta edició, és, ens en refiem, transparent pels cors de tots els conscienciosos treballadors al reialme del guariment-Ment. A tots els qui estan assedegats de les aigües vives d'una veritable divinitat, els hi diu tendrament, “Veniu i beveu,” i si sou nadons en el Crist, deixeu la carn i agafeu la llet sense adulterar de la Paraula, fins que creixeu prou per capir la pura espiritualitat de la Veritat.

M.B.Eddy

Introducció

Abrandar en totes les ments un sentiment comú de respecte per la idea espiritual que emana de l'infinit, és una tasca que cal d'allò més; però aquesta tasca s'ha de fer gradualment, puix la Veritat és com “la veueta encalmada” que podem reconèixer només quan les nostres naturaleses són transformades per la seva influència silent.

Els rierols són sorollosos i corren rabents; les rieres mormolejants omplen els rius fins que sobreixen i les aigües enderroquen ponts i aneguen les ciutats. Els homes, també, engrescats per una nova idea, de vegades frisen; i són fàcilment arrossegats pel corrent quan el sentiment públic és esperonat. És aleshores que s'haurien de girar temporalment de l'avalot, conrear silents la veritable idea i practicar-ne amb calma les virtuts. Quan el soroll i l'aldarull dels sentiments rivals s'acaba i les flames s'amorteixen a la muntanya de la Revelació, podem llegir més bé les taules de la Veritat.

La teologia i la medicina de Jesús eren una, - la unitat divina de la trinitat, Vida, Veritat i Amor, que guaria el malalt i purificava el pecador. Aquesta trinitat en unitat, esmenant el pensament individual, és l'únic guariment-

p.1

Ment que vindico; i al seu estandart hi he blasonat aquesta cristal·litzada expressió, CIÈNCIA CRISTIANA.

Un guariment mental fals i de cap d'hidra és naturalment malvist per la trona, repudiat per la facultat mèdica, i escarnit per la gent de seny. Declarar que la malaltia és normal, una entestada realitat creada per Déu, però que la pots guarir, et fa treballar en contra d'allò que és natural i una llei de l'ésser. És científic arrabassar-li a la malaltia tota la realitat; i per aconseguir-ho, no pots començar admetent-ne la realitat. El nostre Mestre ensenyà als seus estudiants a negar el jo personal, els sentits, i a agafar la creu. Els guaridors mentals que admeten la realitat de la malaltia haurien de demostrar la viabilitat del què diuen guarint un cas de viva veu, tot fent aquesta admissió, -si això es pot fer. He guarit més malalties de viva veu que amb mots silencis.

L'estudiant honest de la Ciència Cristiana és modest en fer les seves reivindicacions i consciències del deure, treballant i esperant que maduri allò que se li ha ensenyat. Els instituts que gaudeixen d'aquests mestres esdevenen llumeners a les ribes de l'erudició; i molts que no són mestres tracten gentades i guareixen amb reeiximent les malalties més empedreïdes.

La manca d'honestedat destrueix l'habilitat de guarir mentalment. L'urc no pot evitar els efectes de la falsia. Tot aprofitant-se de la ignorància actual tocant al guariment-Ment de la Ciència Cristiana, molts aneguen la nostra terra de teories i pràctiques conflictives. No hauríem d'escampar arreu

p.2

una barreja d'idees apedaçades i mancades de Ciència en certs punts vitals. Que trist de veure l'enveja tibant l'arc i disparant la sageta a la idea que només reclama la seva heretat, que és naturalment modesta, generosa i sincera! Mentre l'error ofensiu mata tant l'amic com l'enemic que se li posa al pas. Realment val més caure a les mans de Déu que a les dels homes.

Quan vaig revisar "Ciència i Salut amb la Clau de les Escriptures," l'any 1878,

un grapat de gent irresponsable deien que el meu manual de la pràctica del guariment-Ment de la Ciència Cristiana no s'havia de fer públic; però jo vaig obeir una regla més divina. Qui per guarir depèn de les regles d'aquesta pràctica, no havent perdut l'Esperit que serva la pràctica genuïna, posarà aquest llibre a les mans dels seus pacients, que seran guarits, i el recomenarà als seus estudiants, que seran il·luminats. Tots els mestres l'han d'estudiar amb cura i en secret per a estar ben informats. La Nèmese de la història del guariment-Ment marca aquesta hora.

La manca d'honestetat per força esmorteix el sentit espiritual que tant els hi cal als guaridors per la Ment; i que han de posseir per a ser membres segurs de la comunitat. Que n'és de bo i plaent de cercar no tant el teu bé com el de l'altre; de semblar als vorals del camí pels lassats, i de refiar-se de la recompensa de l'Amor pel fet d'estimar.

El plagiarisme de les meves obres és tan comú que esdevé odiós per la gent honesta; aquestes obres en lloc d'explicar els punts essencials de la Ciència Cristiana, són temptadores i deceptives.

p.3

Llegir Ciència i Salut ha rescabalat la salut del malalt; però val més estar sa que no pas malalt per a fer la tasca d'aprendre a fons la Ciència del guariment-Ment i demostrar-la entenimentadament.

La Malaltia Irreal

La malaltia és més que *imaginació*; és un error humà, una part del què afaïçona la totalitat de l'existència mortal, -o sigui, la sensació material i la delusió mental. Però un sentit erroni de l'existència, o la creença errònia, anomenada malaltia, no n'ha fet mai de la malaltia una entestada realitat. Sobre la base que l'harmonia és la veritat de l'ésser, la Ciència del guariment-Ment destrueix la viabilitat de la malaltia; l'error de pensament, doncs, esdevé faula en lloc de fet. La Ciència demostra la realitat de la Veritat i la irrealitat de l'error. Una proposició palesa en si mateixa a la Ciència del guariment-Ment, és que la malaltia és irreal; i l'eficàcia del meu sistema, més enllà d'altres sistemes de medicina, és testimoni de la validesa d'aquesta

declaració. El pecat i la malaltia no són científics perquè no encarnen la idea del Principi diví, i no són els fenòmens de la immutable llei de Déu; i no emanen de la consciència divina ni de la veritable circumscripció de l'ésser.

La irrealitat del pecat, de la malaltia, i de la mort, reposa sobre la veritat exclusiva que l'ésser, per ser etern, ha de ser harmoniós. Tota malaltia ha de ser -i només pot ser- guarida

p.4

sobre aquesta base. Tots els veritables Científics Cristians, vindiquen, sense gens de por i honestament, el Principi d'aquesta gran veritat del guariment-Ment.

Pel pensament mortal erroni la realitat de la Veritat té una antípoda, -la realitat de l'error; i la malaltia és una de les severes realitats d'aquest error. A la Ciència Déu no té oposat. Per la Veritat no hi ha error. Puix només la Veritat és real, se'n segueix que declarar l'error real seria fer-lo Veritat. La malaltia emana d'un sentit material i fals, de la creença que la matèria té sensació. I doncs, aquest sentit material -que no és veritat-, és per força irreal. I encara més, aquest sentit irreal, bescanvia la Veritat per una creença irreal -específicament, que la vida i la salut són independents de Déu, i depenen de condicions materials. El sentit material també declara que l'Esperit, o Veritat, no pot rescabalar la salut ni perpetuar la vida, però que les condicions materials poden i, de fet, destrueixen la salut i la vida humana.

Si la malaltia és tan real com la salut, i és un estat de l'ésser, i tanmateix es dreça contra l'ésser, aleshores la Ment o Déu ni la toca. La malaltia esdevé, efectivament, una entesada realitat i l'home és mortal. “Un regne dividit contra si mateix és menat a la ruïna;” la ment. doncs, que ataca una condició normal i real de l'home, profana i maleja les realitats de Déu i les Seves lleis. El guariment metafísic és una joia perduda en aquest malentès de la realitat. Tota fusió contradictòria de la Veritat amb l'error, tant a la teoria com a la pràctica, no ens deixa guarir científicament, i fa el darrer estat del nostre pacient

p.5

pitjor que el primer. Si la malaltia és real, no és il·lusòria, i de ben segur contradiria la Ciència del guariment-Ment mirar de destruir les realitats de la Ment per a guarir el malalt.

Amb la teoria que les formacions de Déu són espirituals, harmonioses i eternes, i que Déu és l'únic creador, la Ciència Cristiana refuta la validesa del testimoni dels sentits, que pren esment dels seus propis fenòmens, - feblesa, malaltia i mort. Aquesta refutació és indispensable per a destruir la falsa evidència, i pel guariment del malalt, -com entén tothom qui practica la veritable Ciència del guariment-Ment. Si, com ens diu l'error, l'evidència de la malaltia no és falsa, la malaltia no pot ser guarida negant-ne la validesa; i per això el guaridor que va errat no reïx mirant de guarir sobre una base material.

L'evidència que la terra no belluga i que el sol giravolta al voltant del nostre planeta, és tan sensible i real com l'evidència de la malaltia; però la Ciència determina en tots dos casos que l'evidència és irreal. Pel sentit material és planer que l'error de la revolució del sol al voltant de la terra és més aparent que la contrària, però veritable Ciència de l'univers estelar. Copèrnic ha demostrat que allò que sembla real pels sentits i la sensació material, és del tot irreal. L'astronomia, l'òptica, l'acústica i la hidràulica, totes fan la guerra al testimoni dels sentits físics. Aquest fet fa palès que les lleis de la Ciència són mentals, no pas materials; i la Ciència Cristiana ho demostra.

p.6

La Ciència del Guariment-Ment

La regla de la divinitat és d'or; ser savi i honest gauba el cor. Però les males influències fan tremolar les balances de la justícia i de la misericòrdia. Cap consideració personal no hauria de deixar brotar arrels d'amargantor entre els Científics Cristians, ni crear cap malentès tocant als motius dels altres. Hem d'estimar els nostres enemics i els hem d'estimar fins al final. Mercès a l'Amor de Déu podem esborrar l'error dels nostres cors, i fer-lo desaparèixer del cor dels altres.

Un dia o altre els ulls dels mortals pecadors s'han de descloure i veure cada

error que s'han fet seu, i la manera de desenallegar-se'n; i “s'enfugiran com un ocell vers la teva muntanya” lluny de l'enemic del sentit pecador, de la voluntat entossunida, i de tota imperfecció a la terra de Sodoma, i trobaran rescabament i recer a la Veritat i a l'Amor.

Déu és coneixedor de cada sacrifici amorós fet pel bé dels altres, i la fúria dels homes no els Hi pot amagar. Déu ha assignat grans tasques als Científics Cristians, i no els alliberarà del seu estricte acompliment. Els estudiants ara han de lliurar les seves pròpies conteses. Recomano que els Científics no facin diferències entre una persona i un altra, ans pensin, parlin, ensenyin i escriguin la veritat de la Ciència Cristiana sense fer esment de cap personalitat bona o dolenta en aquest camp d'acció. Deixa les distincions del caràcter individual i les discriminacions i el guiatge a mans

p.7

del Pare de saviesa infal.lible i d'amor universal.

Hauríem de maldar per ser pacients, fidels i caritatius amb tothom. A aquest maldar minso, afegim-hi un privilegi més -el silenci quan pot substituir la censura. Evita d'esmentar l'error; però declara la veritat de Déu i la bellesa de la santedat, la joia de l'Amor i la “pau de Déu que depassa tota comprensió,” recomanant a tothom la germanor en Crist. Digues als estudiants que es blasmin els uns als altres amb amor, igual que jo els he blasmat. Havent acomplert aquest deure, aconsella'ls de treballar per la seva pròpia salvació, sense por ni dubtes, sabent que la ira de l'home lloarà Déu, i la resta Déu la constrenyirà. Podem gaubar-nos que cada germen de bonesa al final de la contesa esdevenindrà llibertat i grandesa, i cada pecat es punirà tant que és vinclarà davant dels manaments de Déu, -la Veritat i l'Amor.

Mano als meus estudiants que no estiguin esbarallats ni desavinguts per culpa de doctrines i tradicions, o pels malentesos tocant a la Ciència Cristiana, ans que treballin, vetllin i preguin per a fer minvar el pecat, la malaltia i la mort. Si t'adones que una persona és massa orba per a ser instruïda, no llencis més les teves perles davant d'aquest estat de la ment mortal, no sigui que es giri i et faci miques; ans silent, beneint i ple d'esperança, deixa passar el ximple, mentre tu camines amb equanimitat, i amb el poder, la paciència i l'enteniment més gran que t'ha fornit la teva

temperança. Aquest consell no és nou,

p.8

com poden testificar els meus estudiants; i si hom hi hagués parat esment hauria evitat, en gran part, les faccions que han brotat entre els Científics i que posen pals a les rodes a la Causa de la Veritat. És cert que els desencerts, prejudicis i errors d'una mena de pensadors no s'han d'introduir ni implantar entre una altra mena de pensadors que són més conscients i tenen unes conviccions més clares; però hi ha una cosa que es pot fer, i s'hauria de fer: **deixa tranquils els teus oponents, i no facis servir cap influència per aturar la seva acció, legítima des del punt de vista de la seva experiència, sabent, com hauries de saber, que Déu regenerarà i destriarà sàviament i finalment**, mentre que tu pots errar el teu maldar i perdre'n els fruits.

Esperant pacificar els rondineigs i els mormoleigs que ha generat massa clemència per part meva envers alguns dels meus estudiants que llisquen vers l'error, m'he oposat ocasionalment i fermament -sobretot a la primera edició d'aquest llibret- als mals existents de la naturalesa esmentada. Però ara apunto amb fermesa vers el poder i la gràcia de vèncer el mal amb el bé. Déu “pararà taula al desert” i ensenyarà el poder de l'Amor.

La Ciència no és la doctrina desfassada d'una secta ni la insígnia cabalística de la filosofia; exclou tot l'error i enclou tota la Veritat. S'han fet més disbarats en nom seu que no pot copsar aquesta època. Definida divinament, la Ciència és l'atmosfera de Déu; humanament, i segons el diccionari Webster, és “el coneixement, arranjat de manera adient, que tracta de les veritats i dels principis generals sobre els que es

p.9

fonamenta i dels que se'n deriva.” Empro aquest mot esbalaïdor, en tots dos sentits, humà i diví; però reбло que la Ciència Cristiana és una veritat tan demostrable tocant a les veritats invisibles de l'ésser, com n'és tota prova que hom pugui fornir de la compleció de la Ciència.

Els dos mots més grans del vocabulari del pensament són “Cristià” i “Ciència.” El primer és la mena d'home més refinat; el darrer revela i interpreta Déu i l'home; agrega, eixampla, desplega i expressa el Tot-Déu. La vida del Crist és el predicat i el postulat de tot el què ensenyo, i només hi ha una afirmació, una regla i un Principi de tota veritat científica.

El meu sistema higiènic reposa sobre la Ment, la Veritat eterna. L'anomenada matèria, i tot el que va de bracet dels seus pretesos atributs, és un error que s'autodestruïx. Quan un pretès sentit material queda neulat, i la Veritat el rescabala, -sobre la base que tota consciència és Ment i és eterna- la posició primera, que el sentit és orgànic i material, és demostrat erroni.

La plausibilitat i immobilitat de la Ciència Cristiana fa visible la idea veritable, -o sigui, que les discordances terrenals no tenen la realitat de la Ment a la Ciència de l'ésser-; i aquesta idea -desmaterialitzant i espiritualitzant els mortals- fa girar, com l'agulla vers el pol, tota esperança i fe vers Déu, puix es basa en la Seva omnipotència i omnipresència.

L'harmonia, la perpetuïtat i la perfecció eternes són els fenòmens de l'ésser, governats per les immutables i

p.10

eternes lleis de Déu; mentre que la matèria, la voluntat humana, l'intel·lecte, el desig i la por no són els creadors, els controladors, ni els destructors de la vida i de les seves harmonies. L'home té una Ànima immortal, un Principi diví i un ésser immortal. L'home gaudeix d'una immortalitat perpètua; i les lleis de Déu, i la seva acció intel·ligent i harmoniosa, constitueixen la seva individualitat a la Ciència de l'Ànima.

En ser expressat literàriament el meu sistema de metafísica Cristiana queda engrillonat pels termes materials que cal emprar per a expressar pensaments que s'han de capir metafísicament. En tant que Ciència, és entrebancat per la ignorància general del què és i del què fa, i (encara pitjor) pels qui vénen falsament en nom seu. Per a ser valorada, la Ciència ha de ser entesa i introduïda ben curosament. Si la Bíblia i Ciència i Salut gaudissin del lloc a les escoles d'aprenentatge que ara hi té la fisiologia, revolucionarien i reformarien el món pel poder del Crist. És cert que cal més estudi per capir

i demostrar el què ensenyen aquestes obres que per aprendre teologia, fisiologia o física, perquè ensenyen la Ciència divina, de Principi fix, de regla donada, i de prova indubtable.

La filosofia humana antiga i moderna no és adient per copsar el Principi de la Ciència Cristiana ni demostra-lo. La Revelació ens ensenya aquest Principi, i treurà la raó de les grapes de l'error. La Revelació ha de subjugar els sofismes de l'intel.lecte i espiritualitzar la consciència amb les afirmacions i la demostració de la Veritat i l'Amor.

p.11

El guariment-Ment de la Ciència Cristiana només es pot assolir treballant des d'un punt de vista purament Cristià. Aleshores guareix el malalt i exalta la raça. L'essència d'aquesta Ciència és el pensament i l'acció justa - menant-nos a veure-hi espiritualment i a ser espirituals, a capir i demostrar Déu.

El Col.legi metafísic de Massachussets i l'Església del Crist, Científica, de Boston, foren el fruit de l'experiència religiosa de l'autora. Després d'una vida d'ortodoxia sobre la plataforma de doctrines, rituals i cerimònies, se li féu un deure sagrat d'impartir a d'altres aquest nou i antic coneixement de Déu.

El mateix afecte, desig i motius que han esperonat el veritable Cristianisme a tots els temps, i empès la bonesa, a dins o a fora de l'Església, han enfortit el seu propòsit de bastir sobre la tot just nada concepció del Crist, com Jesús es declarà a si mateix, - és a dir “el camí, la veritat i la vida.” Visquent una vida veritable, foragitant dimonis, guarint el malalt i predicant l'evangelí de la Veritat, -aquest són els objectius del Cristianisme. Aquesta via divina fa imperativa una espiritualització de pensament i de mètode més enllà de doctrines i rituals; i en res més s'ha allunyat de les velles fites.

El desclós sentit espiritual de la Paraula eixampla tant el nostre sentit de Déu que fa el sentit i l'Ànima, l'home i la Vida, tots dos, immaterial, ni que encara siguin individuals. Lleva tots els límits imposats sobre el poder diví. Hom ha de discernir que Déu és el tot de l'ésser, no pas una part, i l'home la reflexió del

Seu poder i de la Seva bonesa. Aquesta Ciència blasma el pecat amb el seu mateix no res, i destrueix així el pecat ràpidament i del tot. Fa la malaltia irreal, i això la guareix.

La demostració del creixement moral i físic, i una deducció científica del Principi de tota l'harmonia, declaren que tots dos, el Principi i la idea són divins. Si això és cert, aleshores la mort ha de ser engolida dins la Vida, i la profecia de Jesús sadollada, “Qui viu i creu en mi no morirà mai.” Ni que hagin passat centúries des que aquests mots foren pronunciats, abans d'aquesta reaparició de la Veritat, i ni que el hiatus encara sigui més gran abans aquests mots no siguin demostrats a la Vida que no en sap res de la mort, la declaració és tanmateix certa, i roman una clara i pregonada deducció de la Ciència Cristiana.

És la Ciència Cristiana del Mateix Llinatge que l'Espiritualisme o la Teosofia?

La Ciència no és susceptible de ser tinguda per una mera teoria. El temps la fa venerable. S'agafa a l'eternitat, expressa l'infinit i governa l'univers. No es poden concebre uns oposats més grans, físicament, moralment i espiritualment, que la Ciència Cristiana, l'espiritualisme i la teosofia.

Ciència i Salut ha generat una revolució a les ments dels pensadors tocant al tema de l'espiritisme, i ha esperonat la raó i la revelació, la bonesa i la virtut. Una teoria pot tenir aspectes bons, i lluir com un diamant, mentre d'altres són deslluïts. La Ciència Cristiana

és bona del tot. No és pervertida ni malentesa quan es demostra de manera adient. Si una mèdium espiritista capís la Ciència del guariment-Ment, sabria que entre els qui han passat i els qui no han passat aquesta transició anomenada mort, no hi pot haver intercanvi de consciència, i que tots els fenòmens sensibles són simplement estats subjectius de la ment mortal.

La Teosofia és una corrupció del Judaisme. Aquesta corrupció rebrotà a la filosofia Neoplatònica; però eixí de la filosofia oriental del Bramanisme, i es barreja amb la seva màgia i els seus encanteris. La Teosofia no va més de bracet de la Ciència Cristiana que la fortor de l'arbre de l'upas va de bracet de la flaire de la primavera o la lluentor de l'aurora boreal va de bracet de l'esclat i l'escalfor del sol.

Ve la Ciència Cristiana de Baix i no de Dalt?

Escolteu les paraules del nostre Mestre: “Aneu arreu del món!” “Guariu els malalts, foragiteu els dimonis!” Els Científics Cristians, potser més que qualsevol altra secta, obeeixen aquestes ordres; i aquestes injuccions no estan confinades als estudiants del temps de Jesús, ans s'allarguen a tots els temps – a tothom qui cregui en ell. L'exigència i l'exemple de Jesús no venien de baix. Vénen de dalt els dogmes glaçats, els encalçaments constants, i la doctrina de condemna eterna? És la rosada

p.14

de la Veritat divina que cau sobre el malalt i el pecador per guarir-los, de baix? “Pels seus fruits els coneixereu.”

Llegir els meus llibres sense prejudici, deixaria a tothom ben convençut que el seu propòsit és just. Capir els meus ensenyaments faria bo a qualsevol de demostrar que aquests llibres van curulls de benediccions per tota la família humana. Pesades traduccions de la Bíblia i comentaris voluminosos són emprats per a explicar i proposar vells credos, i són defensats per les armes civils i religioses; perquè, doncs, aquestes armes no haurien d'allargar igualment el seu recolzament al Cristianisme que guareix el malalt? Les nocions de la personalitat que trobem als credos són molt més místiques que el guariment-Ment. No és pas una cosa fàcil de creure que hi ha tres persones en una, i que una és feta fora d'una altra. Aquestes concepcions de la Deïtat i del diable presuposen un Déu impotent i un Satanàs increïble.

És la Ciència Cristiana Panteïsta?

La Ciència Cristiana refuta el panteisme, no troba l'Esperit ni a la matèria ni als modes de la ment mortal. Ensenya que la matèria i la ment mortal no tenen ni l'origen ni l'existència a la Ment eterna. Pensar altrament és el que aliena els mortals de la Vida i de l'Amor diví. Déu ho és Tot-en-tot. És Esperit; i en res és dissemblant de Si Mateix. A la consciència divina no hi trobem

p.15

res que “faci ni digui mentides.” Per Déu, saber és ser; o sigui, allò que Déu sap ha d'existir veritablement i eternament; si Déu en sap res de la matèria, i la matèria pot existir a la Ment, aleshores la mortalitat i la discordança han de ser eternes. Ell és Ment; i allò que sap es manifesta, i ha de ser Veritat.

Si Déu en sap res del mal, ni que sigui com un fals clam, aquest coneixement manifestaria el mal en Déu i venint de Déu. La Ciència Cristiana ensenya que la matèria, el mal, la malaltia, i la mort són només negacions de l'Esperit, de la Veritat, i de la Vida, que són positius que no poden ser contradits. Els estats subjectius del mal, anomenats ment mortal o matèria, són negatius mancats de temps i d'espai; puix no n'hi ha d'altre fora de Déu o de l'Esperit i la idea de l'Esperit.

Aquesta lògica infinita és la llum infinita -no entesa, i tanmateix fornint sempre més claror, perquè no té fosc per emetre. Els mortals no entenen el Tot; d'aquí en ve la inferència que fan d'una altra existència fora de Déu i de la Seva veritable semblança, -de quelcom dissemblant de Déu. Qui ho és Tot, ho entèn tot. No pot saber res ni inferir res fora de la Seva pròpia consciència, i no pot abastar res més que el tot.

La bogor de la matèria -el pecat, la malaltia i la mort- es fon en la mesura que els mortals s'apropen a l'Esperit, que és la realitat de l'ésser. No n'hi ha prou de dir que la matèria és el substrat del mal, i que la seva atenuació més alta és la ment mortal; puix, estrictament parlant, no hi ha ment mortal. La Ment és immortal. La mort és la conseqüència d'una

p.16

falsa assumptió antecendent de la realitat de quelcom irreal, material i mortal. Si Déu en sap res de l'antecendent, n'ha de produir les conseqüències. No ens en podem escapolar d'aquesta lògica. La matèria, o el mal, és la manca de l'Esperit o del bé. El seu no res és així demostrat; puix Déu és bo, sempre present, i ho és Tot.

“En Ell vivim, ens movem, i som;” és impossible, doncs, per l'home veritable -que és ésser espiritual i individual, creat a l'eterna Ciència de l'ésser- ser conscient de res tret del bé. La imatge i semblança de Déu només pot ser un home bo. L'home és el clímax de la creació; i Déu no roman mai sense un testimoni sempre present, que testimonia de Si Mateix. La matèria, o qualsevol mode de la ment mortal, no és part integral de la consciència divina i de la veritat de Déu.

A la Ciència no hi ha un estat de l'ésser que hagi caigut de la gràcia; perquè no hi ha una imatge capgirada de Déu, ni escapatòria de la irradiació focal de l'infinit. D'aquí la irrealitat de l'error, i la veritat de les Escriptures, que no “n'hi ha d'altre fora d'Ell.” Si els mortals poguessin capir aquest dos mots *tot* i *no res*, el misteri que Déu no en sap res del pecat desapareixeria, i l'harmonia infinita i eterna seria copsada. Si Déu en pogués saber res d'un fals clam, el coneixement fals seria part de la Seva consciència. Aleshores el mal seria tan real com el bé, la malaltia tan real com la Vida; i la malaltia, el pecat i la mort tan eternes com Déu.

p.17

És Blasfema la Ciència Cristiana?

La blasfèmia no ha fet minvar mai el pecat ni la malaltia, ni ha reconegut Déu en tots els Seus camins. La blasfèmia no blasma la mentida impia que nega Déu com el Tot-en-tot, ni Li atribueix tota la presència, tot el poder i tota la glòria. La Ciència Cristiana ho fa. Si a la Ciència li manqués la prova que Déu n'és l'origen, seria autodestructiva, puix resta només en la demostració de la supremacia i omnipotència de Déu. El pensament i l'acció justa, l'harmonia física i moral, van de bracet de la Ciència, i el secret de la seva presència rau en la necessitat universal d'una salut i una moral més bona.

Hom s'adona que les teories humanes, quan es pesen a la balança, no són adients per demostrar la Vida i l'Amor diví; i el seu més bon maldar és per la Ciència divina allò que per l'art és l'estimació d'un infant per les pintures. Un infant, a la seva ignorància, pot imaginar-se que la cara de Dante és la beneïda cara de Jesús. Tan falsament pot l'humà concebre el Diví. Si el mestre no és el Crist, les escoles van errades, i no ho saben; però el mestre n'és moralment responsable.

Bona salut i una religió més espiritual són les mancances ordinàries; i aquestes mancances han afaïçonat aquest resultat moral, -que la pretesa ment mortal demana allò que només la Ment pot fornir. Aquesta demanda milita contra les preteses exigències de la matèria, i regula la prima

p.18

actual més alta del guariment-Ment. Si els uniformes efectes morals, espirituals, i també físics, de la Ciència Cristiana manquessin, la prima aniria a la baixa. Que vagi a l'alça, i la demanda creixi, fa palès el valor real que té per la raça. Fins i tots els metges s'avenen a dir que la infidelitat, la ignorància, i la xerrameca no han sadollat mai els desitjos de la humanitat. La Ciència Cristiana no és “una bogeria de Boston;” és el mesurat segon pensament de la humanitat que avança.

Hi Ha una Deïtat Personal?

Déu és infinit. No és ni una ment limitada ni un cos limitat. Déu és Amor; i l'Amor és Principi, no pas persona. Què és la persona de l'infinit, no ho sabem pas; però, plens d'agraïment i d'amor, som conscients de la paternitat d'aquest Ésser Suprem. Déu és individual i l'home N'és la idea individualitzada. Mentre l'home material i els sentits físics no copsen la idea espiritual, ni senten la sensació de l'Amor diví, l'home espiritual i els seus sentits espirituals s'abeuren a la natura i l'essència de l'infinit individual. Un sentit pecaminós és incompetent per capir les realitats de l'ésser, -que la vida és Déu, i que l'home N'és la imatge i semblança. Un pecador no pot prendre esment del noumenon ni del fenomen de l'Esperit; però en bandejar el pecat, el sentit s'enlaira vers la plenitud de l'estatura de l'home en el Crist.

La persona és afaïçonada segons les maneres de l'home mortal, en la

p.19

mesura del què pot concebre de la personalitat. Una personalitat il.limitada és inconcebible. La seva persona i perfecció no són autocreades, ni discernides per mitjà de la imperfecció; i d'un Déu entès com una persona, ni la raó humana, ni la imaginació, ni la revelació no en diuen res. L'error afaïçonaria la Deïtat en un motllo humà, mentre la Veritat afaïçona un home diví.

Quan el terme Principi diví s'empra per a designar la Deïtat pot semblar distant o fred, fins que no és copsat més bé. Aquest Principi és Ment, substància, Vida, Veritat, Amor. Quan s'entén, ens adonem que Principi és l'únic terme que transmet del tot les idees de Déu, -una Ment, un home perfecte, i la Ciència divina. Quan el Principi diví sigui copsat, l'omnipotència i omnipresència despuntaran sobre els mortals, i la noció d'un cos present arreu -o d'una Ment infinita que ix d'un cos finit, i hi torna-desapareixerà.

L'Amor sempre present li ha de semblar sempre absent a l'egoisme o al sentit material sempre present. D'aquí en ve el demanar malament i no rebre, i la idolatria comú d'adorar l'home. A la Ciència divina, **Déu és reconegut com l'únic poder, l'única presència i l'única glòria.**

La bogor d'Adam i el raonament de Satanas, des del diluvi, -quan espècies de tota mena emergiren de l'arca-, han corregut per les venes de tota la filosofia humana. La filosofia humana és un guia cec, una sèrie contínua d'hipòtesis mortals, antagonistes de la Revelació i de la Ciència. Constantment fa marrada fressant vies prohibides

p.20

de sensualisme, contraries a la vida i als ensenyaments de Jesús i de Pau, i de la visió de l'Apocalipsi. La filosofia humana té noranta-nou parts d'error i una part de Veritat, -una decocció gens sana per la raça. Ciència i Salut interpreta la visió de la Ciència que Jesús demostrà, i que Confuci i Plató

només discerniren feblement. No era una recerca de saviesa; era saviesa i copsà la llei espiritual de l'univers, -tot el temps, l'espai, la immortalitat, el pensament i l'amplada. Aquesta Ciència demostrà el Principi de tot fenòmen, identitat, individualitat i llei; i ensenyà que l'home reflecteix Déu i la capacitat divina. La filosofia humana destronaria la perfecció, i bescanvia els mitjans i les finalitats divines per la matèria.

La filosofia humana té un Déu subdesenvolupat, que es desplega de mà de modes materials que barregen l'humà i el diví al mateix reialme i consciència. Això és infidelitat pudent, perquè ens fa perdre les vies de Déu i perpetua l'afigurat poder i realitat del mal *ad infinitum*. La Ciència Cristiana esquinça aquest vel al panteó dels molts déus, i reproduïx els ensenyaments de la filosofia incontestable de Jesús, que aguanta les tensions del temps i emmena les glòries de l'eternitat; “Puix l'home no pot posar altre fonament que els que ja s'ha posat, que és Jesu Crist.”

La filosofia divina és de manera demostrable la veritable idea del Crist, i el seu Principi guareix i salva. Una filosofia que no pot guarir el malalt no s'assembla gaire a la Ciència, i és, per no dir mots més gruixuts, com un núvol sense pluja,

p.21

“emportat per cada ventada de doctrina.” Aquesta mena de filosofia no ha tocat certament la vora del mantell del Crist.

Leibnitz, Descartes, Fichte, Hegel, Spinoza, el Bisbe Berkeley, foren temporalment revestits d'una “breu autoritat;” però Berkeley acabà la seva teoria metafísica amb un tractat sobre les propietats guaridores de l'aigua bituminosa, i Hegel era un inveterat ensumador de tabac. Els circumloquies i les fredes categories de Kant no se'n sortiren de fer més bones les condicions dels mortals, ni moralment, ni espiritualment, ni físicament. Aquestes malanaments sistemes metafísics són com canyissars sacsejats pel vent. Comparats amb la saviesa inspirada i el sentit infinit de la Paraula de la Veritat, són com raigs de lluna al costat del sol, o com la nit Estigia a costat de l'albada que despunta.

Hi Ha Un Dimoni Personal?

Cap home no ha vist la persona del bé ni del mal. Som més grans que la corporalitat que contemplem.

“Foragità dimonis.” Aquests mots ens ensenyen que el terme dimoni és genèric, emprat en plural. D'això se'n dedueix que hi ha més d'un dimoni. No es diu pas, i és impossible que Jesús fes fora més d'una persona de dins d'una altra persona. Aquests mots han de fer esment, doncs, dels *mals* que foren foragitats.

Jesús definí el dimoni com un mortal ple d'avolesa. “No us he triat a tots dotze, i un és un *dimoni*? La seva definició del mal assenyalava la seva habilitat de fer-lo fora. Un

p.22

concepte erroni de la natura del mal posa pals a les rodes a la destrucció del mal. Concebre que Déu es pot assemblar – en personalitat o forma – a la personalitat que Jesús condemna dient que era àvola, va carregat de perill espiritual. El mal no pot copsar la prerogativa de Déu ni fer el mal omnipotent i omnipresent.

Jesús digué a Pere, “Vés darrera meu, Satanàs;” però al qui Jesús li donà les claus del regne no podia haver estat del tot dolent, i no era, doncs, un diable, segons la definició acceptada. Jesús feu fora set dimonis de la Magdalena, però no s'hi esmenta que cap fos una persona. Segons Crabtre, aquests dimonis eren les malalties que foragità.

Els més eminents teòlegs d'Europa i d'Amèrica accepten que les Escriptures tenen un sentit literal i un de moral. Quin és el més cabdal d'assolir, – el sentit literal o moral del mot dimoni – per foragitar aquest *dimoni*? El mal és una qualitat, no pas un individu.

Com a mortals, ens cal discernir els clams del mal, i batallar-hi, no pas com si fossin realitats, ans com el què són, il·lusions; però la Deïtat no pot fer batalla contra Si Mateixa. No n'hi ha prou de conèixer la personalitat física

de l'home per saber la quantitat de bé o de mal que s'ha fet seva. No podem, doncs, capir ni Déu ni l'home esguardant les seves personalitats. Déu ho és Tot en tot; però és definit i individual, la Ment omnipresent i omniscient; i la individualitat de l'home és la pròpia semblança i imatge de Déu, –

p.23

la idea immesurable de la Ment divina. En aquesta Ciència del Bé, el mal hi perd tot lloc, persona i poder. Segons la filosofia d'Spinoza, Déu és amplificació.

Déu és en tota cosa, i és doncs, al mal del pensament humà. És l'amplificació de tota mena de caràcter. També segons Spinoza, l'home és un animal vegetal, que s'ha desenvolupat passant pels ordres inferiors de la matèria i de la ment mortal. Totes aquestes eccentricitats no s'adiuen gens ni mica amb el meu sistema metafísic, que resta en Déu com l'Únic i el Tot, i nega l'existència real de tots dos, la matèria i el mal. D'acord amb la falsa filosofia i la teologia escolàstica, Déu és tres persones en una. De la mateixa manera, el mal no és només tan real com el bé, ans més real, puix a la personalitat el mal subordina el bé.

Els clams del mal esdevenen menys i més a la Ciència Cristiana que a les filosofies o als credos humans: *més*, perquè el mal que és amagat pel dogma i la raó humana és destapat per la Ciència; i *menys*, perquè el mal, en ser destapat, és vist, i exposar-lo en destrueix nou desenes parts. Aleshores es fa visible la gran veritat de la Ciència Cristiana: que el mal no té cap clam ni n'ha fet mai cap; puix el mal (o el dimoni) és, com digué Jesús, “un assassí des del principi, i la veritat no hi fa estada.”

No hi ha hagut mai ni un moment que el mal fos real. Aquest gran fet tocant a l'error va de bracet d'una altra veritat més gloriosa, que el bé és suprem. Puix no n'hi ha d'altre fora de Déu, i Déu és bo del tot, no hi pot haver mal.

p.24

No n'hi ha prou de declarar aquest gran pensament! L'hem de viure, fins que Déu esdevingui el Tot i l'Únic del nostre ésser. Havent assolit amb grans tribulacions aquest punt cardinal de la Ciència divina, St. Pau digué, “Ara

som deslliurats de la llei, perquè morts a allò que ens tenia presoners, servim Déu amb un Esperit nou i no segons l'envellida lletra de la Llei.”

És l'Home una Persona?

L'home és més que una personalitat física, o el que coneixem amb els sentits materials. La Ment és més que la matèria, igual que la infinita idea de la Veritat és més enllà d'una creença finita. L'home sobreviu les definicions mortals finites de si mateix, d'acord amb una llei de “supervivència del més apte.” L'home és la idea eterna del seu Principi diví, o Pare. No és ni matèria, ni una mena de ment mortal, puix és espiritual i etern, un mode immortal de la Ment divina. L'home és la imatge i la semblança de Déu, coexistent i coetern amb Déu.

L'home no és rebegut dins la Deïtat, puix és per sempre individual; però encara hem aprendre què és aquesta eterna individualitat. Els mortals no l'han vista. Allò que és nat de la carn no és la identitat eterna de l'home. Només l'home immortal i espiritual és la semblança de Déu, i allò que és mortal no és l'home en un sentit espiritualment científic. Un home material i pecador és només el contrafaïment de l'home immortal.

p.25

Els xerrameques de la ment es creuen que l'home mortal és idèntic que l'home immortal, i que l'immortal és dins del mortal; que el bé i el mal es barregen; que la matèria i l'Esperit són un; i que l'Ànima, o l'Esperit, es subdivideix en esperits o ànimes – *dits altrament* déus. Aquesta xerrera infantil sobre el guariment Ment no s'adiu més amb la Cienca Cristiana que el nadó s'adiu amb l'adult, o la creença humana s'assembla a la idea divina. És impossible, doncs pels qui s'agafen a aquests punts de vista materials i mortals de demostrar la meva metafísica. Seu és el pensament sensual que produeix les seves pròpies concepcions sensuais. Meva és la idea espiritual que transfigura el pensament.

Tot ésser real representa Déu, i és en Ell. En aquesta Ciència de l'ésser, l'home no pot patir més un relapse ni col.lapsar del seu estat de perfecció, que el seu Principi diví, o Pare, pot caure per sota de la infinitat. **L'ego real**

de l'home, o la seva identitat és la bonesa. Si la identitat de l'home fos el mal, seria anorreat, puix el mal s'autodestruïx.

L'ésser individual de l'home ha de reflectir l'Ésser individual Suprem, n'ha de ser la imatge i semblança; la seva individualitat mai no ha eixit de la molècula, del corpuscle, de la materialitat, ni de la mortalitat. Déu serva l'home als lligams eterns de la Ciència, – dins l'harmonia imutable de la llei divina. L'home és un ésser celestial; i a l'univers espiritual és per sempre individual i per sempre harmoniós. “Si Déu ha abillat així l'herba dels camps, ... no us abillarà més a vosaltres, oh, homes de poca fe?”

El pecat ha de ser obsolet, – la pols tornant a la pols, el

p.26

no res al no res. El pecat no és Ment; és només la supossició que hi ha més d'una Ment; Presenta un fals clam; i puix el clam és insubstancial, no és de fet cap clam. La matèria no és Ment que pugui clamar res; però la Ment és Déu, i el mal no hi té cap lloc al bé. Quan ens atansem prou a Déu per adonar-nos-en, la primavera de la Veritat a la Ciència Cristiana esclatarà sobre nostre com a les imatges Apocalíptiques. Allí no hi haurà nit, ni hi haurà més mar. No hi caldrà el sol perquè l'Esperit serà la claror de la ciutat, i quedarà demostrat que la matèria és un mite. Fins que no passin els segles, i aquesta visió de la Veritat no sigui interpretada del tot per la Ciència, aquesta profecia serà bescantada; però és tan veritat ara com en pot ser aleshores. La Ciència, la Ciència divina presenta les grans i eternes veritats de Déu i de l'home en tant que la Ment divina i la idea de la Ment.

L'home mortal és l'antípoda de l'home immortal, i no s'haurien de confondre. El bisbe Foster digué en una conferència a Boston, “Cap home viu encara no ha vist l'home.” Aquesta personalitat material pecadora, que anomenem desencertadament home, és “l'home vell i els seus fets” esmentat per St.Pau, i ens n'hem de “despullar.”

Qui pot dir què és l'absoluta personalitat de Déu o de l'home? Qui que visqui ha vist Déu o un home perfecte? A la presència d'aquests pensaments, descalça't i vés amb cura, perquè trepitges terreny sagrat. De ben segur el temps de prova dels mortals s'ha d'allargar després del canvi anomenat mort,

per a què puguin aprendre la definició de l'ésser immortal; altrament

p.27

els seus errors actuals amortarien l'existència humana. Quan de temps aquest fals sentit roman després de la transició anomenada mort, no ho sap cap mortal; tanmateix, això és segur, que la bogor de l'error, tard o d'hora, es fondrà dins l'escalfor roent del patiment, la mortalitat esbotzarà les tanques dels sentits, i ens adonarem que l'home és perfecte i etern. D'aquesta condició intermitja – el procés purificador i les terribles revolucions que caldran per arribar a aquest final – no en sé res.

En la mesura que aquests fets cabdals de la Ciència de l'ésser s'han d'aprendre un dia o altre, ara és el temps més adient per començar la lliçó. Si la Ciència assenyala el camí, i ens adonem que va de bracet de la salut, de la santedat i de la immortalitat, aleshores avui no és pas massa aviat per entrar en aquesta via. La prova que la Ciència Cristiana és la via de la salvació fornida pel Crist, la tinc per ben establerta. El present, i el futur, revelen el fet que la Veritat no s'entèn mai massa aviat.

La Veritat demostrada per Jesús, torna a ser aquí? Estudia la Ciència Cristiana i practica-la, i sabràs que la Veritat torna a ser aquí. Allò que és veritat demostrable no pot ser contradit; però agafar-se a la lletra i passar per alt l'esperit d'aquesta Ciència no és ni capir-ne el Principi ni fer-ne pràctica de Vida.

L'Home Té una Ànima?

Les Escriptures ens informen que “l'ànima que pecca morirà.” Aquí *ànima* vol dir sentit i vida orgànica; i

p.28

aquest passatge fa esment de la llei jueva, que un mortal hauria de ser condemnat a mort pel seu pecat, però no pas pel d'un altre. No pas l'Ànima, ans el sentit mortal, pecca i es mor. L'home immortal té una Ànima immortal

i un sentit imperible de l'ésser. L'home mortal té un sentit fals de l'Ànima i del cos. Es creu que l'Esperit, o Ànima, existeix a la matèria. Això és panteisme, i no la Ciència de l'Ànima. Els xerrameques de la ment tenen un coneixement tan minso de l'Ànima que es creuen que el sentit material i pecador és l'ànima; i després tracten aquesta ànima com si no fos ni tan sols un sentit material.

El Dr. Gordon, al seu Sermó del Ministeri de Guariment, digué, “L'ànima perdonada dins un cos malalt no és ni mig home.” És aquesta afirmació panteista bona teologia, – que l'Ànima és a la matèria, i la part immortal de l'home un pecador? No és això escarnir l'home i negar el poder de Déu? Val més que imputem aquesta mena de doctrines al parer mortal que a la Paraula divina. Per mi, aquesta afirmació és un pensament esgarrifós tocant al poder diví. Un mortal perdonat per Déu no està malalt. És fet sencer, sa. Aquell de qui se n'han destruït el pecat, la malaltia, i la mort, és més que una fracció de si mateix.

Aquests sermons ni que vagin abillats de roba fina, són infants miserables i sense esperit, fusta literària que sura a l'oceà del pensament; mentre la Veritat camina triomfant damunt les ones del pecat, de la malaltia i de la mort.

És perdonat el pecat?

p.29

La llei de la Vida i de la Veritat és la llei del Crist, que destrueix tot sentit de pecat i de mort. Fa més que perdonar el fals sentit anomenat pecat, puix l'encalça i el puneix, i no el deixa anar fins que és destruït del tot, – fins que no queda res que s'hagi de perdonar, patir, ni ser punit. Perdonats així, el pecat i la malaltia no poden tornar a treure el cap. La llei de Déu toca el pecat i el destrueix en virtut de la totalitat de Déu.

A Déu no li cal conèixer el pecat que destrueix, més que al legislador li cal conèixer el criminal que és punit per la llei promulgada. La llei de Déu és en quatre mots, “Jo ho sóc Tot;” i aquesta llei perfecta hi és sempre per blasmar el clam d'una altra llei. Déu té misericòrdia de la nostra malaurnança amb

l'amor d'un Pare pel seu fill, – no pas esdvenint humà i fent la coneixença del pecat, o no res, ans foragitant el nostre coneixement del que no és. No podria destruir del tot les nostres malaurances si en sabés res. La seva simpatia és divina, no pas humana. És el coneixement que la Veritat té de la seva pròpia infinitat que fa inviable la genuïna existència fins i tot d'un clam de l'error. Aquesta coneixement és la llum on no hi ha fosc, – no pas llum abraçant dins seu la fosc. La consciència de llum és com la llei eterna de Déu, revela Déu i res més.

Simpatia pel pecat, la tristor, i la malaltia destronaria Déu entés com Veritat, puix la Veritat no té simpatia per l'error. A la Ciència, el guariment del malalt demostra aquesta gran

p.30

veritat de la Ciència Cristiana, que no pots eradicar la malaltia si admets que Déu l'envia o la veu. El (dit) guariment mental material i mortal ha estat des d'antic un pretensió, però no ha guarit els mortals; i encara estan malalts i són pecadors.

La malaltia i el pecat es manifesten avui de manera més fina que ahir. Progressen i es multipliquen amb més dolenteria, fins que hom entén que la malaltia i el pecat són irreals, desconeguts per la Veritat, i que no són mai ni persones ni fets reals.

La nostra fraseologia varia. Per mi el *perdó* diví és aquesta presència divina que és la segura destrucció del pecat; i reblo que la destrucció del pecat és l'única plena prova del seu perdó. “I el fill de Déu s'ha manifestat per *desfer* les obres del diable” (1 Joan 3:8)

Jesús foragita els mals, fent de mitjancer entre el què és i el què no és, fins que hom no assoleix una consciència perfecta. Guarí la malaltia com guarí el pecat; però els tractà tots dos, no pas com si fossin a la matèria o de la matèria, ans com creences mortals que s'havien d'exterminar. El guariment mental i físic eren una i la mateixa cosa per aquest mestre Metafísic. Si els mals anomenats pecat, malaltia i mort haguessin estat perdonats segons el sentit generalment acceptat, haurien tornat, per tornar a ser perdonats; però Jesús li digué a la malaltia: “Surt de dins d'aquest home, i no hi tornis a

entrar més;” i “Allò que lliguis a la terra quedarà lligat

p.31

al cel.” La mala interpretació d'aquests passatges ha endarrerit el progrés del Cristianisme i l'espiritualització de la raça.

El perdó d'un magistrat pot encoratjar el criminal a repetir l'ofensa; perquè el *perdó*, en el sentit popular del mot, no pot extingir ni el crim ni el motius que hi menen. La creença en el pecat – el seu plaer, malura, o poder – ha de patir, fins que s'autodestruïxi. “L'home replega allò que sembla.”

Hi Ha una tal Cosa com el Pecat?

Ben sovint quan toco aquest tema el que vull dir és malentès per ignorància o per malícia. El guariment-Ment de la Ciència Cristiana, alça amb braç ferm l'ampla destrala de batalla i estella el pecat. Animat per l'esperit de la Veritat diu que el pecat és una falòrnia; però altres teories fan el pecat veritat: Jesús declarà que el dimoni era “un mentider i el pare de la mentida.” Una mentida és una negació, – *alies* no res, o el contrari de quelcom. El Bé és gran i real. I doncs, el seu oposat, anomenat el mal, ha de ser menut i irreal. Quan assolim aquest discerniment, ja no serem més servidors del pecat, i no ens l'estimarem més.

El domini del bé destrueix el sentit del mal. Per exemple: sembla un gran mal desmentir i menysprear la Ciència Cristiana, i encalçar una Causa que en guareix milers i fa minvar ràpidament el percentatge del pecat. Però redueix aquest mal al seu terme més baix, *el no res*, i la maldiença

p.32

perd to el seu poder de fer mal; puix fins i tot la ira de l'home lloarà Déu. La reducció del mal, a la Ciència, li dóna la dominança a Déu, i ens ha de menar a beneir els qui maleeixen, i poder vèncer el mal amb el bé.

Si la Bíblia i la meua obra Ciència i Salut gaudissin del seu lloc just a les

escoles d'aprenentatge, revolucionarien el món en fer avançar el regne del Crist. Cal sacrifici, pregària i estar a l'aguait per capir i demostrar el què ensenyen aquests volums, perquè són Ciència divina, amb un Principi fix, una regla donada, i una prova indubtable.

Hi ha Expiació Sense Sacrifici?

L'autosacrifici és l'alta via vers el cel. El sacrifici del benaurat nostre Senyor és innegable, i fôu un milió de cops més gran que la breu agonia de la creu; puix aquesta agonia no hauria estat prou per assegurar la glòria i el bé que el seu sacrifici emmenà. El vessament del sang humana no era adient de representar la sang del Crist, l'amor esclatant que serva la unitat de l'home amb Déu; ni que el vessament de la sang humana fes visible l'eficàcia de la Vida i de l'Amor diví i el seu poder sobre la mort. El sacrifici de Jesús roman preeminent al bell mig del patiment físic i de la malaurança humana. **La glòria de la vida humana rau en sobremuntar el pecat, la malaltia i la mort.** Jesús patí per tots els mortals per emmenar aquesta glòria; i el seu propòsit era ensenyar-los-hi que el camí per deixar enrera la carn, deixar enrera

p.33

la delusió de tot error humà, s'ha de fer pel baptisme del patiment, que ens mena a la salut, a l'harmonia i al cel.

Deixarem enrera la llei cerimonial quan assolim el veritable sentit del què és seguir el Crist a l'esperit, i ja no ens aventurarem a materialitzar el sentit i l'eficàcia espiritual i infinita de la Veritat i de l'Amor, ni el sacrifici que Jesús féu per nosaltres, commemorant la seva mort amb un ritual material. Jesús digué: “Ha arribat l'hora, i és ara, que els veritables adoradors adoraran el Pare a l'esperit i a la veritat.” Es beuen la copa del Crist i són batejats per la purificació de l'encalçament els qui en discerneixen el mèrit veritable, – les glòries invisibles de patir pel bé dels altres. La tortura física és només un lleu exemple de les fiblades que pateix el qui el món dels sentits se li abraona a sobre amb tot el seu pes, mirant d'esclafar d'una carrera el seu destí diví.

La sang del Crist parlà prou més bé que la d'Abel. L'expiació real – tan

infinítament més enllà de la concepció pagana d'un Déu que demana sang humana per propiciar la Seva justícia i emmenar la Seva misericòrdia – ha de ser entesa. La sang real o Vida de l'Esperit encara no és discernida. L'amor nafrat i sagnant, i tanmateix pujant fins al tron de la glòria pur i pacífic, sobre les passes de la humanitat enlairada, – aquest és el sentit pregon de la sang del Crist. La malaureja sense nom, les victòries eternes, són la sang, els corrents vitals de la vida del Crist Jesús, comprant l'alliberament dels mortals del pecat i de la mort.

p.34

Aquesta sang de Jesús és el tot de l'esperança i de la fe humana. Sense, que en serien de pobres els precedents del Cristianisme! Quina mena de Ciència seria la Ciència Cristiana sense el poder de demostrar el Principi d'aquesta Vida; i quina esperança tenen els mortals si no és la d'assolir la comprensió d'aquest Principi amb pregon humilitat i adoració! Quan la lluita humana s'acabi, i els mortals es donin amorosament al propòsit de l'Amor diví, no hi haurà més malaltia, ni marriment, ni pecat, ni mort. Qui assenyalà el camí de Vida conquerí també la llòbrega finor de la mort.

No fóu per apaivagar la ira de Déu, ans per fer palesa la totalitat de l'Amor i el no res de l'odi, del pecat, i de la mort, que Jesús patí. Visqué perquè nosaltres també poguem viure. Patí, per ensenyar als mortals, el preu terrible del pecat, i la manera d'evitar-ne el pagament. Expià per la terrible irrealitat d'una afigurada existència a part de Déu. Patí per culpa de l'astoradora idolatria humana que pressuposa la Vida, la substància, l'Ànima i la intel·ligència a la matèria, – que és l'antípoda de Déu, i tanmateix governa la humanitat. A la gloriosa veritat de l'ésser – o sigui, que Déu és l'única Ment, Vida, substància, Ànima – no li cal reconciliar-se amb Déu, puix hi és un ara i per sempre.

Jesús vingué anunciant la Veritat, i dient no només “El regne de Déu és a l'abast,” ans “el regne de Déu és a dins vostre.” I doncs, no hi ha pecat, puix el regne de Déu és arreu i suprem, d'això se'n segueix que el reialme humà no és enlloc, i ha de ser *irreal*. Jesús ensenyà

p.35

i demostrà que l'infinit és un, no pas dos. No ensenyà que hi hagin dues deïtats, – una infinita i l'altra finita; puix això seria impossible. Sabia que Déu era infinit i doncs, el Tot en tot; i nosaltres sabrem aquesta veritat quan ens desvetllem a la semblança divina. L'ésser conscient i veritable de Jesús mai marxà del cel per anar a la terra. Sojornà sempre a dalt, fins i tot quan els mortals es creien que era aquí. Un cop parlà de si mateix com del “Fill de l'home que és al cel,” (Joan 3:13), – mots remarcables, del tot oposats al punt de vista popular de la naturalesa de Jesús.

El Crist real era inconscient de la matèria, del pecat de la malaltia, i de la mort, i era només conscient de Déu, del bé, de la Vida eterna, i de l'harmonia. El Jesús humà, doncs, podia confugir vers al seu jo més alt i la seva relació amb el Pare, i trobar repós dels reptes irrealment dins la conscient realitat i reialesa del seu ésser – tenint el mortal per irreal i el diví per real. Fôu aquest fugir de la identitat material vers l'espiritual el que li forní el triomf sobre el pecat, la malaltia, i la mort. Si hagués estat tan conscient d'aquests mals com n'era de Déu, on no hi ha consciència d'error humà, Jesús no s'hi hauria pogut resistir; ni hauria pogut conquerir l'avoiesa dels seus enemics, fer rodolar la pedra de davant del sepulcre, ni ascendir del sentit humà fins un concepte més alt que el manifestat al seu naixement.

El concepte que la humanitat tenia de Jesús era el d'un nadó nat en una menjadora, ni que la idea divina i el Crist ideal fos el Fill de Déu,

p. 36

espiritual i etern. Segons la concepció humana el fill de Déu havia de créixer, desenvolupar-se; però a la Ciència la seva naturalesa i maduresa divina eren per sempre senceres, i feien estada al Pare. Jesús digué, “Erreu, en no conèixer les Escriptures ni el poder de Déu” El pensament mortal li dóna al Déu etern i a la consciència infinita la llicència d'un pecador de curta durada, que comença i s'acaba, que coneix el mal i el bé; quan, de fet, el mal es temporal i Déu és etern – i Déu, com una esfera de Ment, no en pot saber res d'un començament ni d'un final.

La interpretació espiritual de l'expiació de Jesús pels homes, a la Ciència Cristiana, en desplega tota la glòria; però esguardar aquest prodigi de glòria,

aquesta demostració meravellosa, com un vessament de sang material i personal – o com una prova que el pecat és conegut per la Ment divina, i que allò que és dissemblant de Déu En demana la contínua presència, coneixement i poder, per encarar el pecat i dominar-lo – faria que l'expiació no arribés a *la unitat* amb el Pare, i l'obra de Jesús perdria la seva eficàcia, i quedaria mancada dels “senyals que hi van de bracet.”

Des del Gènesi a l'Apocalipsi, les Escriptures ensenyen un Déu infinit, i cap altre déu fora Seu; i sobre aquesta base el Messies i els profetes salvaren els pecadors i ressucitaren els morts – enlairant l'enteniment humà, soterrat dins d'un fals sentit de l'ésser. Jesús féu buit i sense efecte tot el que és dissemblat de Déu; però no ho hauria pogut fer si l'error i el pecat existissin a la Ment de Déu. Allò que Déu sap, també ho predestina; i ha de ser sadollat. Jesús

p.37

demostrà tan perfectament com es podia fer en aquell temps, allò que la Ciència Cristiana avui demostra en un cert grau, – la falsia de l'evidència dels sentits materials que el pecat, la malaltia, i la mort són clams sensibles, i que Déu els fa substancials reconeixent-ne el clam. **Jesús establí l'únic veritable idealisme sobre la base que Déu ho és Tot, i que és bo, i que el bé és Esperit; no hi ha, doncs, pecat, ni mal, ni ment, ni matèria intel.ligent;** i aquesta és l'única filosofia i l'únic realisme veritables. Aquest misteri diví de la santedat era la roca de la Veritat, on Jesús hi bastí la seva Església dels nou nats, que les portalades de l'infern no poden conquerir.

Aquesta Veritat és la roca rebutjada pels constructors; però que ha “esdevingut la pedra cantonera.” És la pedra cantonera cabdal, la base i el suport de la creació, l'interpret del Déu únic, la infinitat i la unitat del bé.

En la mesura que els mortals s'apropen a la comprensió de la Ciència Cristiana, gaudeixen d'harmonia i les noses materials es fonen: Haver un Déu, una Ment, una consciència, – que abasta només la Seva pròpia naturalesa, – i estimar el teu germà com a tu mateix, és la Ciència Cristiana, que ha de demostrar el no res de tot altre estat o estadi de l'ésser.

No hi ha Pregària d'Intercessió?

Tota pregària prenyada de desig és intercessòria; però el desig abrandat perd part de la seva pura espiritualitat si els llavis miren

p. 38

d'expressar-lo. És un truïisme que podem pensar més lúcidament i pregona que no pas podem escriure o parlar. La intercessió silent i l'implorar sense mots és una pregària honesta i potent per guarir i salvar. La pregària de viva veu es pot oferir perquè la sentin els homes, ni que ostensiblement sigui feta per arribar a la oïda de Déu, – a la manera dels profetes de Baal – parlant prou fort perquè se senti; però quan és el cor que prega, i no els llavis, ni la manca d'honestedat ni la vanitat influeixen la petició.

Profetes i apòstols han glorificat Déu a la pregària secreta, i Déu els ha recompensat a desdir. La pregària no pot ni canviar Déu, ni afaïçonar els Seus designis a la manera dels mortals; però pot canviar, i canvia, les nostres maneres de fer i el nostre fals sentit de la Vida, de la Veritat i de l'Amor, enlairant-nos fins Déu. Aquesta pregària humilia, purifica, i esperona l'activitat, vers la direcció infal.lible.

La veritable pregària no és demanar amor a Déu; és aprendre a estimar, i abraçar tota la humanitat en un afecte. La pregària és emprar l'estimació amb què Déu ens estima. La pregària engendra i desvetlla el desig de ser bo i de fer el bé. Fa descobriments nous i científics de Déu, de la Seva bonesa i poder. Ens ensenya més clarament del què vèiem abans, allò que ja tenim i som; i sobretot, ens ensenya què és Déu. Fent via dins d'aquesta llum, la reflectim; i aquesta claror revela les pures imatges de la Ment, a la pregària silent, igual que la fotografia capta la claror del sol per fer el retrat d'un pensament plaent.

Què, tret de la pregària silent pot sadollar l'exigència, “Prega

p.39

sense aturador”? L'apòstol Jaume digué, “Pregueu i no rebeu perquè pregueu malament, per rabejar-vos a la vostra luxúria.” per culpa de l'envaniment i la hipocresia, els mortals cerquen, i esperen rebre, un sentit d'aprovació material; i també esperen allò que és impossible, – un sentit material i mortal de la Veritat espiritual i immortal.

A voltes és savi d'amagar de les orelles grolleres i ensopides les perles pures de la consciència desvetllada, si no vols que les trepitgin. Els mots poden contradir els desitjos, i fer brollar una pregària hipòcrita; però els pensaments són la nostra convicció honesta. No hi faig cap objecció a la pregària audible de bona mena, però la inaudible és més efectiva.

Instrueixo els meus estudiants de fer els seus tractaments mentals molt sagradament, i de no tocar mai el pensament humà si no és per amarar-lo de Veritat; de no traspasar mai mentalment els drets individuals; de no llevar-li mai els drets a la humanitat, només els errors. Altrament els estudiants perden la seva habilitat de guarir a la Ciència. Només quan la malaltia, el pecat, i la por entrebanquen l'harmonia de la Ment i del cos, és just que una ment en toqui una altra, i controli i redreci el pensament que lluita per trobar la llibertat.

Són la Veritat i l'Amor les que foragiten la por i guareixen el malalt, i la humanitat es fa més bona mercès a aquest fet. Si un canvi dels punts de vista religiosos del pacient va de bracet del canvi vers la salut, és obra del nostre Pare; puix la ment i el cos humà només són fets més bons per la influència divina.

Els Cristians s'haurien de Malfiar de la Ciència Cristiana?

p.40

La Història es torna a repetir. Els fariseus de l'antigor deien a la gent que es malfiessin de Jesús, i amb menyspreu l'anomenaren “aquest home.” Jesús digué, “Per quina d'aquestes obres, m'apedregueu?” com si preguntés, és l'obra més menyspreada i envejada la més acceptable per Déu? No deixaria pas per fer la voluntat del seu Pare per culpa de l'encalçament, ans repetiria la seva feina pel bé de la humanitat i la glòria del seu Pare.

Hi ha pecadors a totes les societats, i és endebades cercar la perfecció a les esglésies i associacions. La vida del Crist és l'exemple perfecte; i comparar les vides mortals amb aquest model és sotmetre-les a un escorcoll sever. Sense cap mena de dubte, les formes més fines del pecat miren d'esbotzar les portes de la Ciència i entrar-hi; però aquest santuari blanc no deixarà passar mai els qui vénen a rampinyar i a furtar. Centúries seguides la gent s'ha embaltit sobre els manaments del Crist, "Aneu arreu del món i prediqueu l'evangeli," "Guariu els malalts, foragiteu dimonis," i ara l'església sembla gairebé agreujada que pels nous descobriments de la Veritat, el pecat perdi prestigi i poder.

El Rev. Dr. A. J. Gordon, un prevere Baptista de Boston, digué en un sermó: "La pregària de fe salvarà el malalt, i el salva avui; i a mesura que la fe de l'Església

p.41

creixi, i els Cristians aprenguin més de cor el seu deure de creure totes les coses que hi ha escrites a la Bíblia, aquestes manifestacions del poder de Déu es faran més paleses entre nosaltres." Aquests sentiments són honestes admissions de la Ciència Cristiana. Déu no és malapte ni està poc disposat a guarir, i els mortals no són empesos a tenir altres déus fora d'Ell, ni a emprar recursos materials per sadollar una manca mental. L'Esperit diví forneix tot el que li cal a l'home. Jesús li digué al malalt, "Els teus pecats et són perdonats, alça't i camina!" El perdó de Déu és la destrucció de "tots els mals que la carn hereta."

Tot el poder és de Déu; i tot el va poder del dogma i de la filosofia no pot desposseir la Ment divina del seu poder guaridor, ni foragitar l'error amb l'error, ni que sigui pel nom i per l'amor del Crist, i guarir el malalt. Mentre la Ciència engolfa l'error dins d'un oblivi pregon, els sentits materials entronitzarien l'error fent-lo omnipotent i omnipresent, amb el poder de determinar els fets i el destí de l'ésser. Hom diu que el dimoni és el mico de Déu. La mentida del mal es té per bona declarant que és veritat i bona. La via de la Ciència Cristiana és assetjada per falsos pretendents, que n'imiten les virtuts, però s'arrapen als seus propis vicis. Negar l'autoria de "Ciència i Salut amb la Clau de les Escriptures" en faria una mentida de l'autor de la Veritat, i en faria, doncs, una mentida de la Veritat mateixa.

Un prevere de renom vingué per ser guarit. Digué: “Pateixo una depressió nerviosa, i haig de menjar carn i beure un cafè fort per poder fer un sermó.” Aquí un escèptic podria ben preguntar si l'expiació

p.43

havia perdut l'eficàcia per aquest prevere, i si el poder guaridor del Crist no igualava el poder de la carn i del beure diaris. El poder de la Veritat no és contingent de la matèria. El nostre Mestre digué, “Veniu tots els qui esteu cansats i afeixugats, i us faré reposar.” La Veritat blasma l'error; i ben tipa o afamada, a la teologia li cal la Veritat per esperonar i recolzar un bon sermó.

Una senyora digué: “Només el Qui ho sap tot pot estimar el bé que fan els seus llibres.”

Un honorable Doctor de Divinitat digué: “Els seus llibres inspiren els meus sermons.”

Aquest extracte d'una carta és una mostra de les que rebem diàriament: “El seu llibre Ciència i Salut guareix el malalt, embena els cors desfets, predica el deslliurament al captiu, condemna l'infidel, alarma l'hipòcrita, i espera el Cristià.”

El guariment-Ment Cristià és deshonorat pels qui el practiquen amb motius mercenaris, per enriquir-se, fer-se un nom, o volent bastir el seu edifici sobre els fonaments d'un altre. No poden posar “el vi novell als bóts vells;” no poden empeltar la Veritat sobre l'error. Aquests estudiants vénen al meu Col·legi a aprendre-hi un sistema que després desgracien. Furtar o embullar les meves afirmacions de la ciència Ment no evitarà ni referà les desferres dels “ismes” ni ajudarà la humanitat.

La Ciència sovint és culpabilitzada per la total ignorància de la gent, mentre l'enveja i l'odi la burden i li queixelen els talons. La inhabilitat de l'home per guarir basant-se en el Principi de la Ciència

p.43

Cristiana, fa palès que n'ignora el Principi i la pràctica, i l'incapaciten per a fer-ne un comentari adient. Aquest insuccés l'hauria de fer modest.

La Ciència Cristiana exigeix una nova llengua, i una demostració més alta de la medicina i de la religió. És la “nova llengua” de la Veritat, i la més bona interpretació n'és el poder guaridor del Cristianisme. El meu sistema de guariment Ment no es torça de l'ètica més alta ni de l'objectiu espiritual. Enfilar-se per cap altre via que no sigui la Veritat és caure. L'error no té cap passatemp, per agosaradament que es cavalqui o es guarneixi esclatant, que pugui fer la gambada dins del sanctum de la Ciència Cristiana.

Al temps de la Reina Elisabet, el Protestantisme podia condemnar un home a la cavorca o a la forca per la seva religió, abrogant així els drets de consciència i escanyant els canals de Déu. La tirania eclesiàstica posà el murrió a la boca que xiuxiuejava lloances a Déu; i en lloc de guarir, paralitzà la feble mà que s'allargava vers Déu. El progrés, legítim per la raça humana, aboca el bàlsam guaridor de la Veritat i de l'Amor sobre totes les nafres. Ens assegura que cap regne del Terror ni govern de l'error tornarà a aplegar l'Església i l'Estat, ni tornarà a repetir, per la mà civil del govern, els horrors de l'encalçament religiós.

El Rev. S. E. Herrick, un prevere Congregacional de Boston diu: “Els herètics d'ahir són els màrtirs d'avui.”

A tots els temps i a tots els climes, la divisa del Cristianisme ha de ser “Pau a la terra, bona voluntat vers els homes.” Jesús digué: “T'agraeixo Pare, Senyor del cel

p.44

i de la terra, que hagi amagat aquestes coses del savis i els prudents, i les hagi revelat als infants.”

St. Pau (1 Corintis 13: 1-6) digué que si no estimem, no passem de ser “com les campanes que toquen o els címbals que dringuen,” i hi afegí, “el qui estima és pacient, és bondadós, ... no s'irrita ni es venja, ... ans troba el goig a la veritat.”

Entrebancar el desplegament de la veritat, bandejar allò que enlaira la humanitat, no es pot ni plantejar. Mirar-ho de fer assenyala feblesa, por o malícia; i aquest maldar ix d'una mancança espiritual que hom sent però no reconeix.

Que no se senti a Boston que la dona, “la darrera a la creu i la primera al sepulcre,” no té drets que l'home hagi de respectar. A la llei natural i a la religió el dret de la dona de fornir la mesura més alta d'enteniment il·luminat i d'ocupar els llocs més alts del govern, és inalienable, i aquests drets són reivindicats amb traça pels homes i les dones més nobles. Aquesta és l'hora de la dona, amb totes les seves dolces amenitats i les seves reformes morals i religioses.

Arrossegats vers disputes intel·lectuals, hauríem d'avenir-nos a desavenir-nos; i aquesta harmonia, arrelaria l'Església en latituds més espirituals, i sadollaria així el seu destí.

Que la Paraula gaudeixi de via lliure i sigui glorificada. La gent crida per deixar enrera el bresol i la mortalla. L'estatus espiritual exhorta els mortals a acomplir les seves exigències més altes, i la història mortal s'acosta al seu final. La Veritat no pot ser estereotipada; es desplega per sempre. “Un amb Déu

p. 45

és majoria;” i “Sóc sempre amb tu,” és la prometença del Mestre.

La qüestió que cal decidir és: Tindrem un Cristianisme pràctic i espiritual, de poder guaridor, o tindrem una medicina material i una religió superficial? L'esperança de la raça, delerosa de salut i santedat, s'atura per trobar una resposta; i la reaparició del Crist, és a dir, la reaparició de la comprensió donadora de vida del Crist que la Ciència Cristiana imparteix, ha de contestar la pregunta: “Ets tu el qui havia de venir?” A la dona no se l'hauria de fer anar al darrera, ni posar-la al galliner, per aplegar-se a l'obertura dels àngels. Els teòlegs peroren a cor que vols sobre la llibertat moral; però haurien de començar admetent els drets individuals.

Els avantpassats de l'autora foren uns dels primers colonitzadors de New Hampshire. Hi nodriren l'estendart Purità de la religió sense màcula. Fidels descendents dels Puritans, enlairem el seu estendart més amunt, fent festa, com Pau, de ser *nats lliures*.

L'home té un noble destí; el ple sentit d'aquest destí ha despuntat sobre el qui està lligat per la malaltia i esclavitzat pel pecat. Pel desplegament d'aquesta tendència que ens enlaira vers la salut, la grandesa, i la bonesa, jo aniré treballant i esperant.

p.46